

en særegen Undtagelse, og et saadant Tilfælde foreligger jo her, saafremt dette Forslag bliver Lov. Hvad angaaer Spørgsmaalet om Subjectet for den Beslutning, der skal tages, troer jeg ikke, at Redactionen levner nogensomhelst Tvivl i saa Henseende; Commissionen kan vel berettigede eet eller flere af sine Medlemmer til at foretage Undersøgelsen, men det er naturligvis Commissionen selv, der har at tage Beslutning i saa Henseende. Om det vil være henstgmtmæssigt i alle Tilfælde at foreskrive et Varsel, forekommer mig tvivlsomt. I Reglen vil et saadant gives og i Reglen ville disse Undersøgelser kun finde Sted som almindelige Foranstaltninger, idet man f. Ex. gaar hele Byen om og efterseer, hvorledes Latrinerne ere indrettede, hvilket da bliver bekjendtgjort med Varsel; men der kunde jo tænkes Tilfælde, hvor noget absolut Skadeligt var fordulgt, og der burde der vist intet Varsel finde Sted. — At denne Bestemmelse skulde suspenderes ved Appel til en høiere Autoritet, maa utvivlsomt besvares benægtende. Naar Commissionen møder in pleno eller gennem eet eller flere af sine Medlemmer for at foretage en Undersøgelse, kan den umulig lade sig afvise ved Appel. Hvad skal da den motiverede Kjendelse til? Det er klart, at Bedkommende foreløbig maa finde sig i Undersøgelsen og at denne ikke affjærer ham Ret til at besvare sig og navnlig paavise de formeentlig faktisk urigtige Forudsætninger for Commissionens Kjendelse. Han vil vel altsaa ikke saae Undersøgelsen udsat, men der skeer ham jo heller ikke noget uopretteligt Onde. Det er min Overbeviisning, at der er noget Overspændt i de Forestillinger, der navnlig finde Sted eller rettere fandt Sted i England og som ere udtalte i den bekjendte Sætning: „my house is my castle“. Jeg troer, at det væsentligt hidrører fra den Tid, da Folk vare stikre paa deres Liv, naar de først vare komne indensfor Porten, da nede i Byerne i Italien den hele underste Etage bestod af store Dvadersteen uden nogen Abning, og hvor der var en Abning, denne var barricaderet med svære Særnsjæder. Jeg troer, at det er overmaade rigtigt, at man ikke skal tillade Politiet gennem sine underordnede Betjente at stikke sin

Næse ind i private Boliger; men jeg troer ingenlunde, at det stemmer med de i Danmark herfærende Ansuelser og heller ikke, saavidt jeg kan skønne, med en sund Opfattelse af Statsformaalet, naar man vil betragte disse i Lovens Diemed med Lovens Autoritet foretagne Undersøgelser som særlig graverende, navnlig naar det er almindelige Undersøgelser, som efter Christian den Femtes Lov ikke engang i Tyverisager havde noget Infamerende. Der er i en anden Lov, som samtidig foreligger Rigsdagen med Hensyn til Brandvæsenet, foreskrevet en Mængde Huusundersøgelser. Det er ikke noget Nyt, der nu skal indføres; det er Noget, der har bestaaet til alle Tider, og jeg veed ikke, at Nogen har taget Forargelse af, at der f. Ex. indfinder sig Brandofficerer for at eftersee Kaffelovne og Skorstene, og saaledes troer jeg heller ikke, at de Undersøgelser, der have fundet Sted i alle Kjøbstæder, selv uden Lovhjemmel, for dog at røre lidt op i det Stof, der har været samlet — hvor ubehagelige de end kunne være for den, der maa staae til Skamme for Medborgere — paa nogen Maade kunne have haft til Følge, at Nogen har kunnet føle sin Ret som Huusherre krænket, idetmindste er noget Saadant mig ikke bekjendt. Jeg har som den, der repræsenterer en Huusherre, ikke taget Forargelse, naar der skee en Undersøgelse i et lovligt Diemed af en lovlig Autoritet, og der ikke i Undersøgelsen laa en directe Sigtelse imod mig. Hvad Spørgsmaalet om Appel angaaer, skal jeg dog endnu, siden jeg har Grundloven i min Haand, gjøre opmærksom paa, at der i § 77 staaer, at man ved Domstolene kan reise Spørgsmaal om Dyrighedsmyndighedens Grændser; „dog“, tilføies der, „kan den, der vil reise saadant Spørgsmaal, ikke ved at bringe Sagen for Domstolene unddrage sig fra foreløbigen at efterkomme Dyrighedens Befaling“, og at dette navnlig altsaa maa finde Sted ved en saa aldeles foreløbig Ting som den at foretage en Undersøgelse, der jo fuldstændig kunde frustreres ved en saadan Lovbestemmelse, derom har jeg ingen Tvivl. Jeg skal gjentage, at ligesom det nærmest er den ærede Justitsministers Paragraffer, der her er Tale